

A l'altra punta del món també tenen deures.

900 metres , 800 metres, 700 metres,... l'Aga corria a grans gambades direcció a l'escola, aquell dia tenia un examen de matemàtiques, i s'havia quedat adormida estudiant les multiplicacions. Li semblaven boniques però no acabava de sortir-se'n amb elles.

Havia esperat que el seu pare en Din arribés a casa i li pogués explicar, però tan bon punt havia arribat a casa havia caigut rodó sobre el sofà. Era tan gran que part de les cames li sobresortien del sofà. L'Aga es va entretenir a comptar amb un regle quant feia el pare. Mesurava quatre cops un regle de 50 cm per tant va arribar a la conclusió que el seu pare feia 200 cm! Va aturar-se un moment a contemplar-lo, definitivament el seu pare era alt, en aquell moment li recordava a les girafes que veia pels camins de terra quan anava amb la vella furgoneta al poble dels seus avis, però estava segura que les girafes eren el doble d'altas, per tant segons els seus càlculs les girafes feien 400 cm. Tot això feia que l'Aga se sentís petitíssima. Cansada d'observar el seu pare dormir va decidir anar a casa de la veïna per veure si ella la podia ajudar amb les multiplicacions. Va sortir de casa amb la seva vella faldilla i una samarreta que la seva cosina gran li havia regalat. La seva cosina Jayla tenia el doble de la seva edat i últimament anava amunt i avall preparant el seu casament. Es casava al juliol amb un home molt ric que li doblava l'edat a la Jayla i li quadruplicava a l'Aga, però havia sentit a dir a les sàvies i als savis del poblat que aquell home tenia moltes propietats i que la Jayla era realment afortunada. Per tant l'Aga estava molt feliç per ella.

Ficada en els seus pensament no es va adonar que havia arribat a casa la veïna. Era una casa que a l'Aga li agradava molt, era una casa petitona de color terracota com totes les del poble. Però tenia un corral amb quatre gallines i un gall. Feia un parell d'anys quan el marit de la veïna era viu n'havien arribat a tenir el triple. L'Aga era massa petita per recordar-ho però la seva mare li ho explicava quan ella li feia companyia mentre preparava el sopar per a tota la família.

Va donar la volta a la casa en sentit horari però no veia la veïna per enlloc. Segurament devia estar al mercat de la ciutat que quedava a tres quilòmetres exactes del poble on vivien. L'Aga ho sabia perquè anava a una de les escoles d'aquella ciutat i pel camí comptava quantes passes feia per arribar-hi. Sabia que la seva passa feia un metre i sempre en feia tres mil, una més una menys dependent del dia.

600 metres, 500 metres 400 metres... Li faltava poc per arribar a l'escola, s'albiraven els primers edificis de la ciutat, i l'Aga començava a notar la fatiga.

Un cop va veure que la veïna no era a casa va decidir tornar cap a la seva pròpia casa; amb sort trobaria en Nabih, un dels seus cinc germans, de prou bon humor perquè li ensenyés a multiplicar. L'Aga admirava a en Nabih, el seu germà gran havia aconseguit una beca i ara estudiava a la universitat de la ciutat. Ella sempre deia que de gran volia ser com ell però la seva germana gran la Saada se'n reia d'ella i li deia que les dones només servien per cuidar la casa i si anaven a l'escola era per aprendre que 2+2 són 4 i que no les poguessin enganyar quan anessin a comprar al mercat. Va arribar a casa just quan la seva mare en sortia. Li va dir que anava a veure la seva amiga la Tamu que últimament no es trobava bé i l'anava a cuidar. La seva mare també li va dir que li vigilés el foc que li havia costat molt d'encendre i no volia que se l'hi apagués. Abans de fer el que la seva mare li havia demanat que fes, l'Aga va anar a veure si hi havia el seu germà. No era ni al menjador ni al dormitori dels nois, per tant va anar ressentida a cuidar del foc. El foc era dels quatre elements el que menys li agradava i a casa seva no s'acostumava a pregar al Déu del foc. Tot i això aquell dia les flames van hipnotitzar a l'Aga, va estar mirant com ballava, com una de les danses africanes que el poblat ballava els dies importants. Cada 30 minuts quan semblava que la dansa acabés i quan els ballarins semblaven ja massa cansats l'Aga afegia més llenya al foc. Va calcular que si s'estigués tot un dia mirant el foc i alimentant-lo gastaria 48 troncs. Es va cansar només de pensar-ho. Potser la Saada ho voldria fer. Li agradaven tant les feines de la llar i el fet de casar-se que havia decidit deixar l'escola abans d'hora i trobar un pretendent. Per això li va tocar anar a recollir aigua al pou amb les altres dones grans. La Saada amb el pas dels anys havia acabat dominant la tècnica i ara podia portar 3 garrafes de 4 litres alhora. A casa utilitzaven uns 24 litres al dia per tant la seva germana havia de fer dos viatges per poder aconseguir tota l'aigua necessària.

Tan encantada s'havia quedat amb els seus pensaments que no es va adonar que la mare havia tornat i que només quedaven un parell d'hores perquè es fes fosc, i havia de buscar algú qui li pogués ensenyar a multiplicar per l'examen de l'endemà. Si no treia un excel·lent perdria les 10 bales que havia apostat. Una per cada punt.

300 metres, 200 metres, 100 metres... Ja podia observar el perfil de l'escola i la seva millor amiga, la Zena a l'entrada. Va accelerar el pas i es va apreuar cap a l'edifici verd, sense tenir en compte que els seus pulmons estaven a punt de sortir-li per la boca.

Desesperada per aconseguir entendre les multiplicacions en dues hores l'Aga va sortir disparada cap a casa en Tupac, en Tupac havia estat amic seu des de que tenia ús de la memòria i normalment feien el camí cap a l'escola junts. Ell era el més llest de la classe, i el mestre li deia sovint que si seguia així arribaria molt lluny a la vida. L'Aga no volia anar a casa seva, anar-hi volia dir rendir-se i admetre que ell era millor i a l'Aga no li feia gaire gràcia haver de fer això. La casa d'en Tupac era la més diferent del poblat ja que en estar al costat de la riba havia d'estar més elevada per evitar que les riuades del mes de març, abril i maig li inundessin la casa.

Un dels pals que aguantava la plataforma on estava la casa d'en Tupac marcava l'altura a què havia arribat el riu. La més recent havia arribat fins als 2 metres i mig que era el doble que mesurava l'Aga. L'Aga, tota apressada, va pujar les esglaons que conduïen fins a casa en Tupac de dos en dos. Va comptar que va fer 10 passes. Va poder observar que les escales estaven formades per vint esglaons bastant uniformes. Calia dir que allò era una petita proesa en tot el poble. Un cop va ser a dalt va poder observar que en Tupac estava recolzat a la paret de fora de casa seva fent exercicis i murmurant en veu alta "catorze per dotze... disset per dos..." no semblava que estigués passant una bona estona. Encara que era cruel l'Aga se'n va alegrar. Al cap i a la fi el més llest tampoc se'n sortia. L'Aga li va proposar que podien estudiar junts i en Tupac de mala gana va acceptar. Dos caps pensaven més que un. A mida que les dues hores passaven, l'Aga va poder observar que potser no havia estat un dia perdut del tot. Sense saber com ara se'n sortia amb les multiplicacions. Li produïen el record de ja haver-ne resolt unes quantes abans. Mentre els dos infants resolien les operacions. El sol va morir ,emetent aquella llum vermella que tant li agradava. Passarien 11 hores abans que tornés a néixer, amb la llum ataronjada que despertava a tot el poblat. I despertava a l'Aga recordant-li que un nou dia d'escola havia de començar.

Entrava a classe amb en Tupac i la Zena amb silenci. Era hora de començar l'examen.

L'endemà l'Aga es va despertar amb els impacients crits de la mare. S'havia quedat adormida. Ràpidament l'Aga es va canviar i va posar-se el seu uniforme. Un vestit vell que havia portat la seva germana també de color blau. Va esmorzar el que la mare li va donar i va sortir corrents cap a la porta. Li quedaven 3000 passes per fer abans d'arribar a l'escola.